

Els malalts i l'esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic

Som de ple en el Jubileu del 2025, el qual, per desig del papa Francesc, té com a lema «Pelegrins d'esperança». En la butlla de convocatòria es parla de la necessitat d'obrir els ulls als signes d'esperança que hi ha entre nosaltres, «per a no caure en la temptació de sentir-nos superats pel mal i la violència». Certament, l'esperança és una virtut indispensable per a donar sentit a tota existència humana. Sense horitzó no podem pas caminar. Necessitem albirar el futur per a adreçar els passos de la nostra vida. Redescobrir els signes d'esperança que hi ha entre nosaltres, així com fer-nos nosaltres mateixos signes d'esperança per als nostres germans, són maneres indispensables de viure aquest any de gràcia.

L'esperança es fa visible quan visitem els malalts i descobrim en ells rostres que ens parlen de Déu

En *Spes non confundit*, Francesc ens exhortava: «Que s'ofereixin signes d'esperança als malalts que estan a casa seva o a l'hospital.» Les persones que en les seves malalties experimenten la feblesa que els impedeix de fer vida normal i s'han d'estar a la seva llar o en centres hospitalaris, han de ser objecte de la nostra atenció. La visita als malalts forma part de la nostra identitat cristiana, des d'aquelles paraules de Jesús: *Estava malalt i em vau visitar*. En les pàgines dels evangelis trobem sovint Jesús atenent els malalts i guarint-los. També ho trobem en la mateixa Església naixent, com ho expressa sant Jaume en la seva carta, quan indica la necessitat de cridar els preveres perquè preguin pels malalts, els imposin les mans i els ungeixin amb oli (cf. 5,14-15). En les nostres comunitats cristianes la caritat de visitar els malalts, doncs, no es pot perdre. Apropar-nos als qui es

troben en la malaltia, però, ho hem de fer moguts per la caritat, amb prudència i fent ús d'un tracte adequat, ple de respecte tant envers el malalt com envers la seva família. L'experiència ens ensenya com és de ben rebuda la visita que fa experimentar que és Jesús mateix el qui ve a dur pau i joia.

Hem de ser signes d'esperança en el tracte amb els malalts, però, alhora, no hem d'oblidar que el mateix malalt es converteix en signe d'esperança per a tothom. Tots coneixem persones que, malgrat la seva manca de salut, són testimonis de lluita, de donació, d'alegria; en una paraula, d'esperança. És que aquesta no és la virtut del qui no experimenta la prova, sinó que l'esperança és autèntica quan, enmig dels sofriments i les dificultats, perseverem i deixem que l'amor de Déu habiti en el nostre cor, amb la certesa que no hi ha res que ens pugui separar d'ell.

